

## מראי מקומות - ביצה

### כט:

להדדי, שכ' ואם שינה מותה, כגון שרקד מאחורי הנפה, ולא שנרקד ע"ג השלחן.

#### ו. הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו

כ' הר"ן (טז) דעה א' דהיינו דוקא בישראל, אבל בנכרי לא, דלתור וגזול יש לחוש שמא צד אותו היום, וכן בכרך או גלוסקא, שמא היום נטחנו, וכן ביצים שמא נולדו היום. אבל כ' עוד דאפי"ל דאפי' בנכרי נמי שרי, בר מפירות שיש במינו מחובר, אבל בתור וגזול ליכא למיחש שמא מהיום ניצודו, דרובם ניצודים מאתמול, וביצים נמי רובן מאמש, ולכן מותרין, דאזלי' בתר רוב. אבל הר"ן חוכך בזה להחמיר, דאפי' אם אמת הוא דרובם ניצודים מאתמול, מ"מ הרי דבר שיש לו מתירין הוא, וא"כ י"ל דלא אזלי' בתר רוב, או דלמא לא אמרי' כן אלא במקום דאתחזק איסורא, משא"כ הכא דלא שייך זה.

### המביא

#### ז. המביא כדי יין ממקום למקום

פרש"י, בתוך התחום או ע"י עירוב. וכ' הביט יוסף (או"ח תק"י); דמשמע מדברי רש"י דכל האיסור הוא דוקא במוליך כדים בחוץ, במקום רואים, אבל במום שאין רואים, כגון מזוית לזוית באותו בית, מביא כי היכי דבעי. והדרכי משה שם (ב') הביא מהאור זרוע דכל האיסור הוא דוקא מעיר לעיר, אבל מבית לבית באותה העיר מותר. וע"ע בראש יוסף בריש פרקין שדייק מדברי תוס' דס"ל דאפי' מזוית לזוית בבית א' אסור.

#### ח. ומתחילין בערמת התבן

פרש"י, להסק, ואע"פ שלא זמנה מבעו"י, ולא הי' רגיל להסיק ממנה, דלית ל' מוקצה. והק' רעק"א, ממ"נ, אם אינו אוצר, מה מוקצה בזה, אף דאינו עומד להסקה, הרי כיון שיכול ליטול ולהאכיל לבהמה, יכול לעשות בו כל צרכו, דהא מסיקים באוכלים ובכלים. ואי מיירי באוצר, א"כ למאן דאית ל' מוקצה אסור גם להאכילו לבהמתו, וא"כ למאי הלכתא נקט רש"י דמתחילים "להסק", ולא בפשוטו דמתחילים בעריבת התבן להאכיל לבהמתו, ומה חידוש יותר בהסקה מלהאכיל לבהמה, והניח בצ"ע.

#### א. שמואל הלכה למעשה אתא לאשמעינן

ע' ביאור הלכה (תק"ק, ב', ד"ה בביתו) שהביא מה שדן הרשב"א אם לדינא מותר לשקול בביתו או לא, ותמה הביאור"ל מהא דאמרי' לעיל דאסור ליתן במאזנים אף לשמור מן העכברים, וא"כ ודאי דאסור לשקול מן הדין. וצידד דאולי מ"ד דמותר לשקול ג"כ ס"ל דמותר ליתן על גבי המאזנים לשמור מעכברים, ולא דברי הכל היא. א"נ, אולי יש לחלק, דהתם תולה לשמור עכברים לזמן מרובה, משא"כ לשקול דבר א' שהוא לזמן קצר, והניח בצ"ע.

#### ב. משום ר' פפייס וריב"ב אמרו שונין

פי' הרא"ה, דדרך קמח שמרקדין אותו ואח"כ שונין, ורוב בני"א אין שונין אלא לצורך יומן, ולפיכך מותר, ומאן דאסר סבר דמיחלף במרקד, שהיא ודאי מלאכה שנעשית לזמן מרובה. וע' במשנה ברורה (תק"ה, י"ד), שכ' דכל ההיתר לשנות הוא רק אם נקבי הנפה השני' אינם קטנים מנקבי הנפה הראשונה, אבל אם קטנים הם, הרי ישאר הקמח העב בנפה הראשונה, והו"ל כמו נפה ראשונה, ואסור.

#### ג. ושנין שאם נפל לתוכו צרור או קיסם ששונין

כ' הר"ן (טז. בדפי הרי"ף) דכיון דלא הי' אפשר לעשותו מאתמול, לכן מותר לעשותו ביו"ט.

#### ד. כ"ש דאסור דהו"ל כבורר

כ' המשנה ברורה (תק"ו, יא) דכיון דגם בחול הדרך הוא ליטול צרור ביד, א"כ הו"ל כבורר. וכ' דלפי"ז ה"ה שאין ליטול ביד הפירורין הגדולים מתוך הקמח הנטחן כשדך מצות ביו"ט.

#### ה. דביתו דר' אשי נהלא קמחא אגבא דפתורא

הק' הרא"ש (סי' ט"ז), לכאור' מעשה זה דר' אשי חולק אהא דר' יוסף, דלפי ר' יוסף לא בעי שינוי ולפי ר' אשי בעי שינוי, וא"כ, איך הביא הרי"ף ב' המעשים, דמשמע דפסק כתרווייהו. וכ' די"ל דהרי"ף ס"ל דלא פליגי אהדדי, דשינוי אגבא דמהולתא לא בעי, לפי שאינו נרקד יפה, והיינו דקאמר לה ר' יוסף ריפתא מעליא בעינא, ובגבא דמהולתא אין הפת יפה. אבל שינוי דאפתורא בעי. אבל הביא דהרמב"ם לא ס"ל כן, אלא דימה העובדות